

פרשת מסעי: התשובה לשאלה הגדולה של החיים...! הרב אלישע וולפין

חברים יקרים!

אני מבקש להקדיש את הדרשה הזאת לבלהה מרום ויעל גריבי, שתי נשים נפלאות שפרשת השבוע שלנו - מסעי - היא פרשת לידתן! ואני מבקש להקדיש את הדרשה להחלמתה המלאה של אמי, המתאוששת בשעות אלו ממש מניתוח מוצלח. רפואה שלימה, אמא!

פרשת מסעי סוגרת את ספר במדבר וחותרת את המסע של בני ישראל - מגושן אשר במצרים עד לתחנה האחרונה, שער הכניסה לארץ המובטחת.

בפרשת מסעי נמצאת "התשובה לשאלה הגדולה של החיים, היקום, וכל השאר!" כן, כן! אני לא המצאתי את זה! כך דיווח בפירוש מחשב העל - 'הרהור עמוק' שמו - לאחר שבעה וחצי מליוני שנים של מחקר.

"טוב", אמר 'הרהור עמוק', "התשובה לשאלה הגדולה..."
"כן?!"

"על החיים היקום והכל...", אמר 'הרהור עמוק'.
"כן!..."

"היא...", אמר 'הרהור עמוק' ועשה אתנחתא קלה.
"כן!..."

"היא..."

"כן!...!!...!!?"

"ארבעים ושתיים", אמר 'הרהור עמוק' בשלווה מלכותית אינסופית.

זמן רב עבר עד שדיבר מישהו...

"ארבעים ושתים!" צווח לונקוואל, "נזקקת לשבעה וחצי מליוני שנים כדי לספור עד ארבעים ושתיים?!"

"בדקתי זאת בקפדנות מירבית", אמר המחשב, "חזוהי לבטח התשובה הנכונה. אני חושב שהבעיה היא, אם אדבר בכנות, שלמעשה לא ידעתם כלל את השאלה."

"אולם היא הייתה השאלה הגדולה מכולן! השאלה הנצחית של החיים, היקום והכל!"
רעם לונקוואל.

"כן", אמר 'הרהור עמוק' בנעימה של מי ששמח להזדמנות להפגין את הסבל שגורמת לו טיפשות, "אך מה היא?"

"שני הגברים נדמו לזמן מה, נבוכים, עיניהם ננעצו במחשב ואחר כך בהו זה בזה. "ובכן, אתה יודע, זה פשוט הכל... כל הדברים..." הציע פאוך חלושות.

"בדיוק!", אמר 'הרהור עמוק'. לכשתדעו מהי בעצם השאלה, תדעו מובנה של התשובה. "נהדר", מלמל פאוך והדף את מחברתו לפניו, מוחה דמעה זעירה.

"ובכן, בסדר, בסדר" פנה לוקוואל אל המחשב "אולי תוכל פשוט לומר לנו מהי השאלה?"

"השאלה הנצחית?"

"כן!"

"של החיים היקום והכול?"

"כן!"

'הרהור עמוק' הרהר רגע. "אגוז קשה" אמר.

"כן, אך האם אתה מסוגל לעשות זאת?" קרא לונקוואל.

'הרהור עמוק' הרהר בדבר עמוקות עוד רגע ארוך. ולבסוף: "לא", אמר בפסקנות.

שניהם צנחו ביאוש על מושבם.

- דאגלס אדאמס, מדריך הטרמפיסט לגלקסיה, עמ' 118-120

גם מי שמעולם לא קרא, או ראה, או שמע את הקלסיקה של דאגלס אדאמס, יבין עד סוף הדרשה את הקשר בין "מדריך הטרמפיסט לגלקסיה" לבין פרשת מסעי (ומי שכן קרא, או ראה, או שמע, אולי כבר הבין...).

פרשת מסעי מסכמת את כל התחנות שחנו בהם בני ישראל במסעם הארוך. "ויסעו מ-... ויחנו ב-... ויסעו מ-... ויחנו ב-..." וכן הלאה.

מסע בני ישראל משול למסע האדם מצאתו מרחם אמו, עד לחנייתו האחרונה. תחנות אשר שמם "מרה", ו"תאוה", ו"מריבה" הרי מוכרים לנו כל כך... מכיוון שכל אדם הוא סוג של "טרמפיסט" בגלקסיה, התורה היא המדריך הגדול.

מספר התחנות שבין סיר הבשר - הרחם! - לחנייה האחרונה... הוא...

כמובן, 42!

פרשת מסעי מונה 42 תחנות!

'הרהור עמוק' - אותו מחשב-על בדיוני - מ"מדריך הטרמפיסט בגלקסיה", נותן לנו את "התשובה", שאליה הוא הגיע לאחר מיליוני שנות חישובים. התשובה שלו היא: 42, כמובן! אבל אז מתברר, שסוף כל סוף יש לנו תשובה, רק לא ברור בכלל על איזו שאלה המספר הזה עונה!!!

זה כמובן מטריף את הגיבורים. כי אם יש תשובה, אבל השאלה לא ידועה, אין כל ערך לתשובה.

זה גם מטריף אותנו! ראבק! מה השאלה??? מה השאלה ש - 42 היא התשובה לה???

מאז נברא האדם התבוני הוא לכוד בסיבוך המוחי הזה.

בגלקסיה של התורה התשובה כאמור ניתנת לנו - השבוע בפרשת מסעי - והיא גלויה לכל: 42 תחנות. אבל.... למה? ולאן? ואיך נדע אם הגענו? ובכלל, מה התכנית???

פעם, אגב, התכנית הייתה ברורה למדי: אדם וחווה הונחו בגן, והתכנית הייתה: "לעבדה ולשמרה". אבל אז הם אכלו מעץ התבונה והתכנית אבדה לנצח. הם גורשו, קין גורש, נוח גורש, דור הפלגה גורש, אברהם גורש, יצחק גורש, יעקב גורש, יוסף גורש, משה גורש.

אנחנו גורשנו!

לאן? למה? מה התכנית???

לאברהם נאמר, "אל הארץ אשר אראך". היכן זה? האם הוא הגיע? האם כנען זה המקום? ואם כן, למה הוא ירד למצרים (ברלין של התורה), וגם ירד לגרר? למשה נאמר, אל "ארץ גדולה, טובה ורחבה, ארץ זבת חלב ודבש". היכן היא הארץ הזאת? והאם הוא הגיע?

תמיד לימדו אותנו שלא. שהוא רק ראה אותה מרחוק. אמרו לנו שהוא נענש.

האמנם???

לעניות דעתי, לא!!!

זו הטעות הגדולה ביותר שהאדם התבוני אי פעם המציא. מאז אנחנו כואבים ודואבים את כישלוננו המהדהד של משה. ואם הוא נענש ולכן לא הגיע, מי אנחנו שנגיע???

האם ייתכן, שזאת פשוט הייתה התכנית? התכנית שלימה ומושלמת, בדיוק כפי שהיא? האם ייתכן שלא חסר בה דבר? האם ייתכן שהתכנית היא.. 42 כמובן...?

"מדריך הטרמפיסט לגלקסיה" הוא סוג של מדרש פנטסטי על פרשת מסעי: הולכים. נוסעים. חונים. שוב הולכים. שוב נוסעים. שוב חונים... וחזר חלילה.

ומי ששואל את השאלה "לאן?", או "למה?", שואל שאלה טיפשית (סליחה על השיפוטיות). כי לא מגיעים לשום מקום וגם אין סיבה למסע.

ישנו רק מסעי. פרשת מסעי, אם תרצו. או תורת מסעי, ליתר דיוק.

גדולה היא התורה שלנו שלא הביאה את משה אל ארץ כנען!!! כי אם משה היה נכנס, הייתה הטרגדיה של עץ הדעת סופנית ממש: כולנו היינו חושבים בטעות שבאמת יש יעד סופי.

אבל אין!

יש תחנות. יש שהייה. יש מסע. יש עצירות. יש עוד מסע. רק התחנה האחרונה ידועה היטב.

האם היא הארץ המובטחת?

המקובלים הכירו גם הם את המספר הקסום הזה. יודעי ח"ן (חכמת הנסתר) מספרים לנו ששמו הסודי של הבורא מורכב מ-42 אותיות. 42 האותיות הללו - מ"ב לפי הספירה העברית - אף שזורים בפיוט הקבלי-המסתורי, "אנא בכוח".

לכן, אפשר לנשום עמוק. אין לאן ואיו למה. יש רק תחנות. וותרו על כל ציפייה להגיע לאנשהו. היעד, כמו השם הסודי והמסתורי של הבורא - ובכלל, כל דבר אודותיו - לעולם לא יתגלו למי ששואל "לאן?" ו"למה?". כי במהות אין באמת "לאן?" ובמהות אין באמת "למה?"

יש רק... מסעי.

יש רק... 42.

יש כאן. יש עכשיו. יש הוי"ה.

ואין בלתו!

והמבין יבין.

חודש טוב, ישועות ונחמות ושבת שלום,

אלישע